

PROLOGAS

Kalbėjo, kad pasaulio pabaigą atnešė virusas. Ne, tai padarė magija, juoda kaip naktis be mėnesienos. Virusas buvo jos ginklas, skriejančių strėlių spiečius, dusliai smingančios kulkos, kertanti dantyta geležtė. O nekaltieji — rankos prisilietimu, mamos bučiniu prieš miegą — platino Pražūtį, pasmerkdami šlykščiai, staigiai ir skausmingai mirčiai milijardus.

Daugelis, kurie išliko po tos pirmos pandemijos bangos, mirė nuo savo arba kito rankos, kai pasaulį ėmė smaugti dygliuotos beprotybės, sielvarto ir baimės virkščios. Dar kiti, nesugebėję rasti priebėgos, maisto, švaraus vandens, vaistų, tiesiog sunyko ir mirė laukdami pagalbos ir vilties, kuri taip ir nepasirodė.

Lūžo technologijų stuburas, užslinko tamsa ir tylą. Vyriausybės virto nuo valdžios laktų. Pražūčiai buvo nusišvilpti į demokratiją, diktatorius, parlamentus ir karalystes. Ji lygiai taip pat godžiai rijo ir prezidentus, ir prasčiokus.

Tačiau tamsoje mirktelėjo ir išsižiebė tūkstantmečiams prigesintos šviesos. Iš chaoso išsiveržė magija, juodoji ir baltoji. Pažadintose jėgos siūlė rinktis gerį ar blogį, šviesą ar tamsą.

Dalis visada rinkosi tamsą.

Tuo, kas liko iš pasaulio, dalijosi žmonės ir žavėtojai. O išlikusieji, palinkę į tamsiąją pusę, pavertė didžius miestus griuvėsiais, medžiojo besislapstančius arba kovėsi su jais, siekdami sunaikinti, pavergti, panardinti kraujyje, nors žemė ir taip buvo nuklota lavonais.

Supanikavusios vyriausybės įsakė kariuomenėms sušluoti pandemiją išgyvenusius, „uždaryti“ žavėtojus. Tad vaikas, vieną

dieną atradęs, kad turi sparnus, atsidurdavo ant laboratorijos stalo mokslo labui.

Pretenzijas į Dievą reiškiantys aršūs bepročiai, įsitikinę savo teisumu, maišė baimę ir neapykantą, rinko savo kariuomenes naikinti „kitokius“. Magija, skelbė jie, velnio atnešta, ir visi, galintys ją valdyti, yra demonai, ir juos reikia grūsti į pragarą.

Reideriai lakstė po greitkelius ir miestus, naršė nuošalesnius kelius siaubdami, degindami ir žudydami, nes jiems tai patiko. Žmogus visada ras būdų, kaip išlieti žiaurumą ant kito žmogaus.

Ir kas tokiaime žlugusiam pasaulyje juos galėjo sulaikyti?

Dienos šviesoje sklido kalbos, tamsoje — murmesys, ir žmonių ausis pasiekė žinia apie ateisiančią kovotoją. Ji, Tuatha de Danann duktė, gyvens paslėpta, kol pasiims savo kalaviją ir skydą. O tada ji, Išrinktoji, išves šviesą kautis prieš tamsą.

Tačiau mėnesiai virto metais, pasaulis liko koks buvęs. Medžioklės, reidai ir skerdynės tęsėsi. Dalis žmonijos slėpėsi, išlįsdama naktį ko pasivogti ar susimedžioti, kad pratemptų dar vieną dieną. Dalis patraukė į nežinią, pasirinko nesibaigiančią migraciją. Dar kiti apsigyveno miškuose, kur galėjo medžioti, prie laukų, kuriuos galėjo dirbti. Gyventojai būrėsi į bendruomenes, šios augo arba menko sunkiai versdamosi pasaulyje, kur sauja druskos buvo vertesnė už saują aukso.

O dalis, kaip tie, suradusieji ir įkūrusieji Naująją Viltį, atgimė iš naujo.

Kai pasaulis griuvo, Arlisė Reid skaitė žinias prie paveldėto žinių vedėjos stalo Niujorke. Ji matė, kaip dega jos miestas, ir galiausiai nusprendė pasakyti tiesą visiems, kurie dar gali ją girdėti, ir bėgti.

Ji susidūrė su mirtimi iš arti, jai teko žudyti, kad liktų gyva.

Jai teko matyti košmarų ir stebuklų.

Su saujele žmonių, tarp jų ir trimis naujagimiais, surado apleistą mažą miestelį kaimiškoje vietovėje ir pavadino jį Naująja Viltimi. Ir tvirtino ten savo pozicijas.

Dabar, ketvirtaisiais naujosios eros metais, Naujojoje Viltyje gyveno per tris šimtus žmonių, miestelis turėjo merę ir miesto tarybą, policijos pajėgas, dvi mokyklas — vieną skirtą mokyti burtų ir lavinti magiškas galias, — bendruomenės sodą ir virtuvę, du ūkius — viename iš jų stovėjo malūnas, — kliniką su nedideliu odontologijos kabinetu joje, biblioteką, ginklų sandėlį ir atsargos kariuomenę.

Miestelyje gyveno gydytojų, žiniuonių, žolininkų, audėjų, siuvėjų, santechnikų, mechanikų, dailidžių, virėjų. Dalis jų įgūdžius buvo išsiugdę dabar jau žlugusiame pasaulyje. Dauguma išmoko naujo amato čia apsigyvenę.

Miestelį kiaurą parą sergėjo ginkluota sargyba. Ir nors buvo šaukiami tik savanoriai, dauguma miestelėnų mokėsi kautis ir naudotis ginklais.

Pirmaisiais metais įvykusios Naujosios Vilties skerdynės paliko negyjantį randą gyventojų širdyse ir protuose. Tas randas ir žuvusiųjų kapai paskatino burti kariuomenę ir gelbėjimo būrius, o šie rizikavo savo gyvybe, kad išgelbėtų kitus nelaimėlius.

Dabar Arlisė stovėjo ant šaligatvio, žvelgė į Naująją Viltį ir regėjo, kodėl tai svarbu. Kodėl viskas taip svarbu. Jie ne tik išgyveno, kaip tais klaukais pirmisiais mėnesiais, o vėliau ne tik kūrėsi.

Jie gyveno ir, kaip skelbė miestelio pavadinimas, turėjo viltį.

O tai yra svarbu, mąstė Arlisė, žiūrėdama, kaip šaltą pavasario rytą elfė Lorelė išeina pašluoti namo, kuriame gyveno, verandos. Tolėliau savo krautuvėlės vitriną blizgino Bilis Andersonas. Jos viduje, ant daugybės lentynų, galėjai rasti visokiausių naudingų maiinomų daiktų.

Freda, jauna televizijos praktikantė, košmarų Niujorko metro požemiuose liudininkė, bus panirusi į darbus bendruomenės sode. Ji, neišsenkamo optimizmo stebuklingų sparnų savininkė, kiekvieną dieną gyveno viltimi.

Reičelė, gydytoja ir gera, nuostabi draugė, išėjusi atverti klinikos durų, jai pamojo.

— Kur mažylis? — šūktelėjo Arlisė.

— Miega... nebent Jonas vėl jį paėmė, kai nusisukau. Tas tai apsvaigęs.

— Toks ir turėtų būti tėvas. Ar ne šiandien šešių savaitių apžiūra, gydytoja? Jums svarbi diena.

— Šita gydytoja jau patvirtino, kad viskas gerai, bet Rėjus viską įteisins. Tau irgi svarbi diena. Kaip jautiesi?

— Puikiai. Jaudinuosi. Ir šiek tiek nervinuosi.

— Aš įsijungsiu... ir noriu apžiūrėti tave, kai baigsi.

— Būtinai, — Arlisė uždėjo ranką ant išsipūtusio pilvo. — Jau turėtų būti iškepęs. Dar kiek, ir nebepakrypuosiu.

— Pasižiūrėsim. Labas rytas, Klarise, — tarė Reičelė, pamąčiusi kieme pirmąją tos dienos pacientę. — Prašau užeiti. Sėkmės, Arlise. Mes klausysimės.

Arlisė ėmė kryptuoti, — nes kaip kitaip pavadinti tą eiseną, — ir sustojo, išgirdusi šaukiant savo vardą. Palaukė Vilio Andersono, savo vaikystės kaimyno, dabartinio miesto šerifo padėjėjo ir, kaip jau nutiko, savo gyvenimo meilės. Vilis uždėjo delną ant jos rankos, priglautos prie pilvo, ir pabučiavo Arlisę.

— Palydėti į darbą?

— Žinoma.

Sunėrę pirštus abu nuėjo ten, kur jis gyveno pirmuosius mėnesius, kai atvyko į šią bendruomenę.

— Neprieštarausi, jeigu liksiu ir pasisukiosiu aplinkui?

— Kaip nori, tik nežinau, kiek užtruks viską parengti. Čakas labai optimistiškas, bet...

— Jeigu Čakas sako, kad pavyks, vadinasi, taip ir bus.

Pilvą sutraukė nervingas spazmas, Arlisė prisaisi iškvėpė.

— Reikia, kad eitum kartu.

Čakas buvo pagrindinis jos informatorius prieš Pražūtį, pro-

gramišius ir tinklo genijus, valdantis visas technologijas, kurias jiems pavyko atkurti. Iš rūsio, žinoma. Tas žmogelis yra užkietėjęs rūsio gyventojas.

— Noriu pamatyti, kaip dirbi, — pridūrė Vilis.

— Kaip vadini tai, ką darau namie su „Naujosios Vilties biuletenu“?

— Darbu. Ir nauda bendruomenei. Bet kalbame apie gyvą transliaciją, pupa. Juk esi tam sutverta.

— Žinau, dalis žmonių nerimauja, kad rizikuojame pritraukti čia dėmesio. Nepageidaujamo dėmesio.

— Verta to. Juk ne tik Čakas žino, ką daro, — veikia ir magijos skydai. Jeigu tau pavyks pasiekti vieną žmogų tenai, galėsi pasiekti ir šimtą. Jei pasieksi šimtą, kas žino? Daug žmonių vis dar spėlioja, kokia velniava vyksta, kur gauti pagalbos, atsargų, vaistų. Tai svarbu, Arlise.

Jai buvo labai svarbu, kai Vilis rizikuodavo savo gyvybe gelbėdamas kitus.

— Kaip tik svarsčiau, kas yra svarbu, — Arlisė sustojo priešais namą ir atsisuko į vyrą. — Tu esi sąrašo viršuje.

Jie apėjo namą iš kitos pusės, kur į rūsį vedė durys. Viduje kadaise erdvus šeimos poilsio kambarys buvo virtęs kompiuterių aistruolio svajone... jeigu šis svajojo apie detalių, laidų, standžiųjų diskų, pagrindinių plokščių lipdymą, senų kompiuterių narstymą, buitinių ir nešiojamųjų darbstačių perkonfigūravimą, ekranų kabinimą.

Arlisė suprato, kad Čako svajonė tokia.

Prie vienos iš klaviatūrų sėdėjo bliuzonu ir kariškomis kelnėmis vilkintis vyras, ant baltutėlių plaukų, už kuriuos turėjo padėkoti miestelio kirpėjai, atvirkščiai užsimaukšlinęs kepurę su snapeliu. Smailią barzdelę buvo paspalvinęs skaisčiai raudonai.

Lyg priderinusi prie jos skaisčiai raudonas garbanas, pašoko Freda, sėdėjusi su trimis ketverių metų vaikais tarp virtinės žaislų.

— Štai žvaigždė! Aš būsiu prodiuserė, pasiuntinukė ir papildoma filmuotoja.

— Maniau, aš būsiu pasiuntinukė, — prabilo Keitė nuo įdubusios sofos, ant kurios, žinojo Arlisė, Čakas neretai nusnūdavo. Ji stebėjo savo trijulę, įsitaisiusi ant atkaltės.

— Antroji pasiuntinukė ir stiprintuvų prižiūrėtoja.

Keitė dirstelėjo į savo dvynius, Dankaną ir Antoniją.

— Jie nekantrauja. Tikiuosi, kad jie — ir mes visi — žinome, ką darome.

— Mes įjungsime Arlisei ir Čakui, — išsišiepęs mamai, pasakė Dankanas. — Mes su Tonia.

— Stumk! — sukikeno Tonia, pakėlusi rankutę. Dankanas pripaudė savo delną prie sesers. Nušvito šviesa.

— Dar ne.

Hana, šviesiaplaukė ir rausva šalia tamsiaplaukių dvynių, atsis-tojo. Paplojo mamai per koją, lyg ramindama, ir priėjo prie Arlisės.

— Kada išlįs kūdikis?

— Greitai, tikiuosi.

— Ar galėsiu žiūrėti?

— E...

Keitė juokdamasi atsistojo ir pakėlusi mergytę pabučiavo.

— Ko gero, žiūrėtų.

— Nežinau, kaip dėl to, vaike, — atsiskudamas su kėde tarė Čakas, — bet tuoj pamatysi istorinį momentą, Naujosios Vilties transliuotojo pirmąją laidą.

— Pasiruošęs?

Jis plačiai nusišypsojo Arlisei ir pasaliutavo dviem pirštais.

— Taip. Žinoma, jeigu tik sulauksime stiprintuvų pagalbos.

Dvyniai pašoko žibančiomis akimis.

— Dar ne, dar ne, — šį kartą juos sulaikė Arlisė. — Man reikia peržvelgti užrašus ir... viską. Duokite kelias minutes.

— Mes niekur neisime, — atsakė jai Čakas.

— Gerai, e, duokit minutę.

Sutrikusi, nors nesitikėjo, Arlisė išėjo į lauką su savo užrašų aplanku. Freda atsekė jai įkandin.

— Neturėtum nervintis.

— O, Dieve, Freda.

— Tikrai. Tau taip gerai sekasi. Visada sekėsi.

— Žinių vedėjos stalą Niujorke gavau vien todėl, kad visi išmirė.

— Tada stalas tau atiteko dėl to, — pataisė Freda, — bet vis tiek būtum jį gavusi, kad ir vėliau.

Priėjusi arčiau Freda uždėjo rankas Arlisei ant pečių.

— Ar prisimeni, ką padarei tą paskutinę dieną?

— Vis dar sapnuojasi košmarai.

— Ką darei, — tęsė Freda, — kai Bobas prikišo prie tavęs ginklą gyvame eteryje? Tu nesutrikai. O kaip elgeisi, kai jis nusišovė sėdėdamas prie pat tavęs? Laikeisi ir, negana to, žvelgdama tiesiai į kamerą, kalbėjai tiesą. Kalbėjai be užrašų, be suflerio. Nes moki. Kalbėti žmonėms tiesą. Ir dabar padarysi tą patį.

— Nežinau, kodėl aš taip dėl visko nervinuosi.

— Gal hormonai kalti?

Arlisė nusijuokė, trindama pilvą.

— Galbūt. Hemorojus, rėmuo ir hormonai. Lauktis kūdikio — įdomi patirtis.

— Laukiu nesulaukiu savo nuotykių, — atsiduso Freda ir pažvelgė į užpakalinį kiemelį. — Noriu milijono kūdikių.

Arlisė vylėsi, kad kaip nors susilauks pirmo... ir greitai.

O dabar laukė darbas.

— Gerai. Gerai. Kaip atrodau?

— Žavinga. Bet šiandien aš dar būsiu ir grimuotoja. Papudruosiu dėl kameros ir padažysiu lūpas, atrodysi nuostabiai.

— Myliu tave, Freda. Tikrai.

— O, aš tave irgi. Iš visos širdies.

Ji leidosi fėjos pudruojama ir dažoma, pakartojo keletą greitakalbių, atsigėrė vandens ir atliko kelis kvėpavimo pratimus. Grįžusi iš tualetu pamatė ant sofos vaikų apspistą uošvį. Prie jo vaikai lipo kaip prie magneto.

— Bili, kas prižiūri parduotuvę?

— Užrakinau valandai. Noriu asmeniškai pamatyti savo mergaitę gyvame eteryje. Tėvai tavimi didžiuotūsi, Arlise. Mama, tėtis, Teo, jie didžiuotūsi.

— Įsivaizduok, kad čia vedėjos stalas, — Čakas paplojo per kėdę priešais vieną iš daugelio savo stalų. — Žiūrėsi į šią kamerą. Nustaciau kampą. Taigi, berniukai ir mergaitės, transliuojame ir per televiziją, ir per radiją, po ve... po šimts. Jungiu trumpųjų bangų radiją, transliaciją gyvai ir kabelinę televiziją. Stebėsiu tave ir darysiu, ką darau, iš čia. Nekreipk dėmesio į žmogų už užuolaidos. Čia tavo šou, Arlise.

— Aišku.

Ji atsisėdo, įsitaisė. Atvertė aplanką ir išsitraukė praėjusių Kalėdų šeimos nuotrauką. Parėmė ją į klaviatūrą ir tarė:

— Aš pasirengusi, jei tu pasirengęs.

— Freda skaičiuos nuo galo. Gerai, vaikai, padarykim *bum*.

— Nesakyk „bum“! — sumostagavo rankomis Keitė. — Net neįsivaizduoji.

— Mes įjungsime, — Tonia patenkinta suvizgino užpakaliuku. — Mes stumtelsime, Dankanai, ar ne?

— Stumk, — jis išsišiepė seseriai, ir abu susikabino rankomis. Šviesa sutvisko tarp jų pirštų.

— Va, apie ką kalbu! — Čakas lėkė nuo monitoriaus prie monitoriaus, derino, šūkčiojo. — Štai apie ką. Mes pavarysim, rintai pavarysim.

— Arlise, — Freda atsistojo už kameros. — Po penkių, keturių...

Ji baigė skaičiuoti rodydama pirštais ir, akinamai nusišypsojusi, paskutiniu pirštu dūrė pirmyn.

— Labas rytas, kalba Arlisė Reid. Nežinau, kiek žmonių mane girdi ar mato, bet jeigu išklausysite šį pranešimą, žinią platinkite. Mes ir toliau ketiname transliuoti, kai tik galėsime, informuosime jus, skelbsime tiesą, naujienas. Kad žinotumėte, jog nesate vieni, kad ir kur būtumėte.

Ji įkvėpė ir prispaudė rankas prie pilvo.

— Kaip teigia šaltiniai, praėjus ketveriems metams po Pražūties, Vašingtone situacija išlieka nestabili. Karo meto įstatymai toliau veikia visoje didmiesčio teritorijoje, toliau puldinėja gaujos, vadinamos reideriais ir tamsiaisiais žavėtojais. Pasipriešinimo pajėgos įveikė Arlingtono sulaikymo centro Virdžinijoje apsaugą. Liu-dininkų pasakojimu, buvo išlaisvinta per trisdešimt žmonių.

Ji kalbėjo keturiasdešimt dvi minutes. Pranešė apie bombardavimus Hjjustone, Tyrujų Karių užpultą Grinbelto bendruomenę Merilando valstijoje, padegtus ir nusiaubtus namus.

Transliacijos pabaigai pasiliko istorijas apie žmoniškumą, drąsą ir gerumą: kliniką ant ratų, kuri pasiekia atokias stovyklas arklių traukiamais vežimais, prieglaudas pabėgėliams, išgelbėtiesiems ir maisto bankus.

— Saugokitės, — pabaigė ji, — ir nepamirškite, kad vien saugotis nepakanka. Gyvenkite, dirbkite, burkitės. Jeigu turite ką pasakoti, jeigu turite žinių, jeigu ieškote mylimų žmonių ir galite perduoti man žinią, aš ją paskleisiu. Jūs ne vieni. Čia Arlisės Reid laida iš Naujosios Vilties.

— Baigėme, — Čakas atsistojo ir iškėlė virš galvos kumščius. — Sumautas dešimtukas.

— Sumautas dešimtukas, — pakartotojo Dankanas.

— Oi, — griausmingai nusikvatojęs, kai Keitė užmerkė akis, Čakas prišoko prie Dankano su Tonia ir atkišo kumštį. — Ei, nuostabieji vaikučiai. Susidaužiam kumščiais. Nagi! Kumščiais.

Abu sinchroniškai pakreipė galvas ir iškėlė kumštukus susidaužė su Čaku.

Pasipylė kibirkštys.

— Oho! — pašokinėjo pūsdamas į krumplius. — Elektros išlydis. Man *patiko*.

Freda pamirksėjo, kad nepravirtų.

— Buvo stiprus dešimtukas, nuostabu.

Vilis pasilenkė ir pabučiavo Arlisei viršugalvį.

— Tu mane pribloškei, — pasakė.

— Viskas buvo... gerai. Po sunkiausios dalies viskas buvo gerai.

Kiek laiko šnekėjau?

— Keturiasdešimt dvi nuostabias minutes.

— Keturiasdešimt dvi. — Ji pasimuistė ant kedės. — Nereikėjo taip ilgai dvynių kankinti. Atleisk, Keite, praradau laiko nuojautą.

— Nieko nenuitiko, aš nepraradau, — patikino ją Keitė. — Jiems reikės gerai išsimiegoti. — Ji dirstelėjo į Haną, susiraičiusią ant Bilio kelių ir miegančią. — Kaip ir sesutei. Atrodo, tau irgi būtų ne pro šalį numigti. Tikriausiai atėmė daug jėgų. Atrodai pablyškusi.

— Tiesą sakant, man atrodo, kad po penkiolikos minučių transliacijos prasidėjo sąrėmiai. Gal net anksčiau. Maniau, kad nervai nelaiko.

— Tu... ką? Jau?

Arlisė suspaudė Viliui ranką.

— Aš įsitikinusi, kad turime skubėti pas Reičelę. Ir man atrodo, prasideda... Gerai!

Ji atsirėmė viena ranka į stalą, kita suspaudė Vilio plaštaką — kaulas prie kaulo.

— Kvėpuok, — įsakė Keitė, skubėdama prie kieto kaip akmuo Arlisis pilvo ir pradėdama jį masažuoti sukamaisiais judesiais. — Kvėpuok per sąrėmį — juk praėjai kursų.

— Šūdas tie kursai. Per kursų taip neskauda.

— Kvėpuok per sąrėmį, — pakartojo Keitė jau ramiau. — Ką tik baigė pirmą Naujosios Vilties transliaciją gimdydama. Gali prakvėpuoti sąrėmį.

— Jau lengviau, lengviau.

— Ačiū tau, Dieve, — sumurmėjo Vilis ir pamankštino skaudamus pirštus. — Oho.

— Patikėk manimi, nėra net arti oho, — Arlisė smarkiai iškvėpė. — Man rimtai reikia Reičelės.

— Man taip pat. — Vilis pakėlė ją ant rankų. — Tik be staigių judesių. Tėti?

— Aš tuoj turėsiu vaikaitį.

Keitė paėmė Haną nuo jo kelių.

— Tai eikite su jais.

— Aš tuoj sulauksiu vaikaičio, — pakartojo Bilis.

— Freda? — atsigręžė Arlisė. — Tu ką, neisi?

— Rimtai? Galiu? O, o, vaikyti! Lekiu pasakysiu Reičelei. O, vaikyti! Čakai.

— O, ne, dėkui. Pasuoju. Neįsižeisk, Arlise, bet ne-a.

— Neįsižeidžiau.

— Mes tuoj turėsime kūdikį! — Freda išskleidė sparnus ir išplasnojo pro rūšio duris.

Dankanas priėjo prie durų ir žiūrėjo į juos nueinančius.

— Jis nori išeiti.

Keitė pasitaisė Haną.

— Jis?

— Aha. — Tonia priėjo prie brolio. — Ką jis ten veikia?

— Ilgas pasakojimas, — atsakė jai mama. — Einam, vaikai, metas namo. Gerai padirbėjai, Čakai.

— Kaip niekad.

Per kitas kelias valandas Arlisė sužinojo keletą dalykų. Pirma ir svarbiausia, kad sąrėmiai vis stiprėja ir trunka vis ilgiau. Dar sužinojo, labai nesistebėdama, kad Freda yra nenuilstanti ir smagi pagalbininkė. O Vilis — irgi nenuostabu — tikra uola.

Ją pasiekė žinia, maloniai prablaškiusi per gimdymą, kad jos transliacija siekė mažiausiai dvidešimt mylių, kur, pasiėmę nešiojamąjį kompiuterį su baterijomis, keliavo Kima su Po.

Vienu metu Arlisė neišlaikiusi pravirko, Vilis apglėbęs ją ramino:

— Jau beveik baigta, pupa. Jau beveik baigta.

— Ne dėl to, ne dėl to. Dėl Leinos. Pagalvojau apie Leiną. O Dieve, Vili, o Dieve, iškęsti visa šita vienai. Be Makso, be Reičelės, be mūsų. Vienai viską iškentėti.

— Netikiu, kad ji liko viena, — paglostė ranką Freda. — Tikrai, nemanau. Tą naktį — jaučiau tai. Daugelis iš mūsų jautė Išrinktosios gimimą. Ji nebuvo viena, Arlise. Aš tai žinau.

— Prisieki?

— Savo širdimi.

— Gerai. Gerai.

Kai Vilis nušluostė ašaras, Arlisė įstengė nusišypsoti:

— Beveik baigta?

— Jis neklysta. Metas stumti, — patvirtino Reičelė. — Vili, paremk jos nugarą. Per naują sąrėmį stumk. Paleiskime tą vaikelį į pasaulį.

Arlisė stūmė, kvėpavo, stūmė, kvėpavo ir, praėjus aštuonioms valandoms po istorinės transliacijos, paleido sūnų į tokį pasaulį, koks jis buvo.

Tada ji suprato dar kai ką. Meilė gali kirsti kaip šviesos žaibas.

— Tik pažvelk! Pažvelk į jį. — Nuovargis išgaravo užplūdus meilei, kai glėbyje sukliko ir pasimuistė naujagimis. — O, Vili, tik pažiūrėk į jį.

— Jis nuostabus, tu nuostabi. Dieve, kaip jus myliu.

Atsitraukusi Reičelė pamankštino skaudamus pečius.

— Vili, nori nukirpti virkštelę?

— Aš...

Jis paėmė žirkles iš Reičelės, tada atsisuko į savo tėvą, pamatė ašaras ant jo skruostų.

Jis neteko vaikaičių Pražūtyje. Dukters, žmonos, mažylių.

— Manau, senelis turėtų. Ką pasakysi?

Bilis pašluostė pirštais po akiniais.

— Man garbė. Esu senelis.

Kai kirpo virkštelę, Freda nutvieskė kambarį vaivorykštėmis.

— Aš juk teta, taip? Garbės teta.

— Taip, tu teta, — Arlisė negalėjo atitraukti akių nuo kūdikio. — Tu, Reičelė, Keitė. Naujosios Vilties senbuviai.

— Ideali spalva, — Reičelė įdėmiai vertino naujagimį. — Man po kokios minutės teks paimti sūnėną, apvalyti, pasverti ir pamatuoti.

— Po minutės. Labas, Teo, — Arlisė pabučiavo kūdikiui į kaktą. — Teo Viljamas Andersonas. Mes paversime pasaulį geresne vieta tau. Padarysime viską, kas mūsų galioje, kad jis taptų geresnis. Prisiekiu.

Ji apvedė Teo veidelį pirštu — toks mažytis, toks mielas, toks jos.

Tai gyvenimas, galvojo ji. Tai viltis.

Priežastis abiem.

Ji dirbs ir kovos kiekvieną dieną, kad išpildytų sūnui duotą pažadą.

Priglaudusi Teo prie savęs dar kartą pagalvojo apie Leiną, apie Leinos nešiotą kūdikį.

Apie Išrinktąją, kuri buvo pažadėta.

PIRMAS SKYRIUS

Gimtajame ūkyje Felona Swift išmoko sodinti, auginti ir nuimti derlių, gerbti žemę ir ja naudotis. Išmoko traukti per laukus ir miškus tyliai kaip šešėlis, medžioti ir žvejoti. Išmoko gerbti laimikį, paimti tik tiek, kiek reikia, nežudyti dėl pramogos.

Felona išmoko ruošti užaugintą ar surinktą maistą mamos virtuvėje arba prie laužo.

Sužinojo, kad maistas — tai ne tik iš vištidės atsinešti kiaušiniai ar ant grotelių iškeptas upėtakis. Maistas reiškė išlikimą.

Mergaitė išmoko siūti, nors labai nemėgo laiko, kai tekdavo ramiai sėdėti ir dygsniuoti adata. Išmoko išdirbti odą, nors tai nebuvo mėgstamiausia pamoka, arba, jeigu nebūtų kitos išeities, suverpti siūlą. Drabužiai, sužinojo ji, nėra tik kažkas, ką velkiesi ant kūno, tai ir jos apsauga, ginklas.

Ji gerbė ginklus ir nuo pat mažumės išmoko valyti šautuvą, galąsti peilį, įtempti lanką.

Felona išmoko statyti, dirbdama plaktuku ir pjūkle, gebėjo pataisyti tvorą, seną trobą, kurią mylėjo ne mažiau nei girias.

Tvirta tvora, stipri siena, nuo lietaus saugantis stogas buvo ne tik laimingi namai. Jie taip pat reiškė galimybę išlikti.

Ir, nors dažnai pavykdavo savaime, mokėsi ir magijos: kaip kvėptelėjimu įžiebtį ugnį, kaip nubrėžti saugantį ratą, kaip užgydyti žaizdelę šviesa iš vidaus, kaip žiūrėti ir kaip matyti.

Felona mokėsi, nors dažnai tiesiog žinojo, kad magija nėra tik brangintina dovana, amatas, kurį verta tobulinti, ginklas, kuriuo naudotis reikia itin atsargiai.

Magija buvo ir bus priemonė išlikti.

Netgi turintys maisto, pastogę, drabužius bei ginklų, netgi mokantys magijos ne visi išlikdavo. Ir ne visi išliks ateisiančiais laikais.

Ji mokėsi apie pasaulį, kuris egzistavo prieš jai gimstant. Pasaulį, sausakimšą gyventojų, milžiniškų miestų su didingais pastatais, kuriuose gyveno ir dirbo žmonės. Tame pasaulyje žmonės buvo pratę keliauti oru, jūra, keliais ir takais. Kai kurie netgi buvo nuskrieję į kosmosą, į mėnulį, kuris kabo danguje.

Mergaitės mama kadaise gyveno milžiniškame mieste, Niujorke. Iš pasakojimų, iš viena po kitos prarytų knygų Felona žinojo, jog ta vieta buvo pilna žmonių, triukšmo, šviesos ir tamsos.

Nuostabi vieta, kurią vieną dieną ji prisiekė pamatyti.

Dažnai įsivaizduodavo Niujorką naktį, kai nemiegodavo ir žiūrėdavo, kaip už lango šoka fėjos.

Tame pasaulyje kadaise vyko karai, viešpatavo fanatizmas ir žiaurumas, kaip ir dabar. Ji žinojo apie karus iš knygų, iš pasakojimų. Apie karą, kuris tebesiautėjo, ji girdėjo iš ūkin užsukančių lankytojų.

Kadaise jos tėtis buvo karys. Jis išmokė ją kautis — rankomis, kojomis, galva. Felona išmoko skaityti žemėlapius ir juos sudaryti, svajotojo, kaip vieną dieną su jais iškeliaus į kelionę, apie kurią žinojo, kiek buvo gyva.

Priešingai nei tėvai, ji nebuvo prisirišusi prie pasaulio prieš Pražūtį, kuriame žuvo tiek daug žmonių. Milijardai, sakoma. Daugelis prisimena, kaip tie didingi miestai neatsilaikė prieš ugnį, beprotybes, juodąją magiją. Išlikusiųjų galvose ir kraujyje vis dar sukosi tų žmonių žiaurumas ir godumas.

Regėdama ateities vizijas, matydavo dar daugiau gaisrų, kraujo ir mirčių. Ir pati prie jų prisidės. Todėl dažnai gulėdavo naktį atmerkusi akis, glausdama prie savęs meškutį, žynio, kurią kada nors susitiks, dovaną.

Kai rytojus ją labai prislėgdavo, Felona išsmukdavo iš namų, kol tėvai ir broliai miegodavo, pasėdėti lauke, apsupta mažų fejų, švytinčių kaip jonvabalčiai. Pakvėpuoti žeme, javais ir ūkio gyvuliais.

Dažniausiai ji miegodavo tyliai ir ramiai kaip mylinčių tėvų vaikas su trimis įkyriais broliais, kaip sveika mergaitė ieškančiu protu ir veikliu kūnu. Retsykiais sapnuodavo savo tėvą, vyrą, su kuriuo mama gyveno Niuujorke, vyrą, kurį ji mylėjo. Vyrą, kuris, žinojo Felona, žuvo, kad ji gyventų.

Jis buvo rašytojas, vadas, didvyris. Ji paveldėjo jo vardą, kaip ir vardą vyro, kuris pasitiko ją šiame pasaulyje, kuris augino ir auklėjo. Felonos vardą gavo iš Makso Felono, jos biologinio tėvo. Swift pavadinta Saimono Swifto, jos esamo tėčio, garbei.

Du vienodai svarbūs vardai, galvojo Felona. Jos motina taip pat nešioja abiejų vyrų, kuriuos mylėjo, žiedus.

Nors Felona mylėjo savo tėtį taip giliai, karštai ir besąlygiškai, kaip bet kuris vaikas, dažnai spėliodavo apie vyrą, suteikusį spalvą jos akims ir plaukams, kuris su mama pradėjimo akimirką perdavė ir galią.

Ji perskaitė jo knygas, — visos knygos buvo dovanotos, — ir dažnai tyrinėdavo nuotrauką ant galinio jų viršelio.

Kartą, kai buvo šešerių, susiraitė bibliotekoje su viena iš Makso Felono knygų. Nors visų žodžių nesuprato, jai patiko, kad pasakojama apie žynį, burtais ir smegenimis kovojantį prieš piktas jėgas.

Kai į kambarį įžengė tėtis, kaltės jausmas privertė ją knygą paslėpti. Felonos tėtis nemokėjo burti, bet turėjo puikias smegenis. Jis pakėlė ją su visa knyga ir pasisodino ant kelių. Feloną kerėjo nuo jo sklindantis ūkio kvapas: žemės, gyvulių ir augančių pasėlių aromatas.

Kartais ji trokšdavo turėti tokias kaip jo akis, kurios kartais atrodydavo žalios, kartais auksinės, arba abiejų susilieusių spalvų. Kai pajusdavo tą norą, jausdavo kaltę prieš Maksą.

— Gera knyga.

— Tu ją skaitei?

— Taip. Mano mamai labai patikdavo skaityti. Štai kodėl seneliai paskyrė šį kambarį knygoms. Ir nieko nereikia nuo manęs slėpti, širdele. Nieko.

— Nes esi mano tėtis, — Felona pasisuko į jį, prisiglaudė žandu prie jo krūtinės. *Tuk, tuk, tuk.* — Tu esi mano tėtis.

— Aš esu tavo tėtis. Bet nebūčiau galėjęs būti tavo tėtis, jeigu ne Maksas Felonas.

Saimonas apvertė knygą, kad abu galėtų pasižiūrėti į tamsiaplaukio gražaus vyriškio griežtomis pilkomis akimis nuotrauką.— Nebūčiau turėjęs gražiausios pasaulyje mergytės, jeigu jis nebūtų mylėjęs tavo mamos, o ji nebūtų mylėjusi jo. Jeigu nebūtų sukūrę tavęs. Jeigu nebūtų mylėjęs jūsų tiek, nebūtų buvęs toks drąsus, kad atiduotų gyvybę jus gindamas. Esu dėkingas jam, Felona. Aš už viską jam skolingas.

— Mama tave myli, tėtuk.

— Taip, myli. Man pasisekė. Ji myli mane, myli tave, myli Koliną ir Trevisą.

— Ir naują kūdikį, kuris ateina.

— Taip.

— Ne mergaitę, — didelis, liūdnas atodūsis.

— Tikrai?

— Mama vėl nešioja berniuką. Kodėl ji nepagimdo man sesers? Kodėl visą laiką berniukas?

Felona išgirdo, kaip tėtis tyliai nusijuokia ją prisiglausdamas.

— Jei atvirai, dėl to reikėtų kaltinti mane. Bet yra kaip yra.

Kalbėdamas jis glostė jos ilgus juodus plaukus.

— Ir, man regis, tai reiškia, kad liksi vienintelė mylimiausia mano dukrytė. Ar sakei mamai, kad gims berniukas?

— Ji nenori žinoti kas. Jai patinka spēlioti.

— Tada ir aš jai nesakysiu, — Saimonas pabučiavo dukrai į kaktą. — Bus mūsų paslaptis.

— Tėti?

— Mmm?

— Aš neperskaitau visų žodžių. Kai kurie per sunkūs.

— Gal nori, kad perskaityčiau tau pirmą skyrių, prieš grįždamas prie savo darbų?

Saimonas pasisodino ją taip, kad galėtų susiraityti ant jo kelių, atvertė knygą ir pradėjo pirmą puslapį. Felona nežinojo, kad „Žynys karalius“ buvo pirmasis Makso Felono romanas... nors gal dalis jos žinojo. Bet ji amžinai prisimins, kaip kiekvieną vakarą prieš miegą tėtis skaitė knygą skyrius po skyriaus.

Taip ji mokėsi. Mokėsi gerumo iš tėčio, dosnumo iš motinos. Mokėsi meilės, šviesos ir pagarbos iš namų, šeimos ir jai duotos gyvybės.

Apie karą, sunkumus ir sielvartą mokėsi iš keliauninkų, dažnai sužeistų, kurie atklysdavo į ūkį ar kaimą netoliese.

Felona mokėsi politikos, nors ši ir neatrodė įdomi, nes žmonės per daug kalbėjo, per mažai darė. Ir kas gero iš politikos, jeigu, anot pranešimų, vyriausybė, — koks neaiškus žodis! — ėmusi atsigausti trečiaisiais Pražūties metais, penktųjų pradžioje vėl krito?

Dabar, dvyliktaisiais metais Jungtinių Valstijų, kurios Felonai visai nepriminė jungtinių nei anuomet, nei dabar, sostinė liko karo zona. Reiderių grupuotės, tamsiųjų žavėtojų klikos ir Tyrujų Karių kulto pasekėjai kovėsi dėl valdžios, dėl žemės, dėl kraujo kvapo vieni prieš kitus ir tuos, kurie siekė valdyti ar įvesti tvarką.

Nors Felona troško taikos, norėjo kurti ir auginti, suvokė poreikį ir pareigą kovoti, saugoti, ginti. Ne vieną kartą matė, kaip apsiginklavęs tėvas palieka ūkį ir skuba padėti kaimynui ar ginti kaimą. Ne vieną kartą jam grįžus pažvelgdavo į akis ir suprasedavo, kad pralietas kraujas, žuvo žmonės.

Ji buvo auginta kautis, gintis, kaip ir broliai. Netgi vasarą, kai ūkis maudydavosi saulėje, nokdavo javai ir svirdavo vaisiai, kai miškuose knibždėdavo žvėrių, už gimtų kalvų ir girių virdavo mūšiai.

O jos laikas, jos vaikystė, žinojo, tiks kaip laikrodis.

Ji yra Išrinktoji.

Dienomis, kai broliai, — ir kodėl ji prakeikta broliais? — ją suerzindavo, kai mama *nieko* nesuprasdavo, o tėtis per daug tikėdavosi, mergaitė trokšdavo, kad tas laiko tikėjimas pagreitėtų. Būdavo, kai ji imdavo siusti: kodėl jai neleista rinktis? Nieko! Ji nori medžioti ir žvejoti, jodinėti, lakstyti giriose su šunimis. Netgi su broliais.

Dažnai sielvartaudavo, kad kažkas aukščiau už ją, kažkas svarbiau už jos tėvus tikisi iš jos kažko. Sielojosi, kad teks palikti savo šeimą ir namus. Felona išaugo aukšta ir stipri, šviesa joje degė skaisčiai. Mintis apie tryliktąjį gimtadienį pripildydavo ją siaubo.

Talkindama mamai ruošti vakarienę ji tūžo, koks neteisingas jos pasaulis, koks neteisingas pasaulis visur.

— Jaučiu, šį vakarą sulauksime audros, — pasakė Leina, prieš stodama prie puodų, ir pasitaisė karamelės spalvos kuodą viršugalvyje. — Bet vis tiek tobulas vakaras valgyti lauke. Eik, nusunk bulves, kurių prišutinau.

Felona susiraukusi stovėjo prie viryklės.

— Kodėl tik tu gamini?

Leina švelniai papurtė uždengtą dubenį. Jame buvo užmariuotos šviežios paprikos iš daržo.

— Šį vakarą ant kepsninės kepa tėtis, — priminė ji Felonai.

— Bet tu viską prieš tai paruošei.

Kad ir baisiai piktindamasi, Felona suvertė bulves į kiaurasamtį virš kriauklės ir tarė:— Kodėl tėtis, Kolinas ar Trevisas neparuošia visos vakarienės?

— Jie prisideda, kaip ir tu. Ir Etanas — ir tas mokosi. Bet suprantu, ko klausi. Man patinka gaminti. Mėgaujuosi ruošdama maistą, ypač ruošdama šeimai.

— O jeigu man nepatiks? — Felona apsisuko. Aukšta, grakšti mergina pilkomis kaip audringas dangus akimis ir įžūlia šypsena. — O jeigu nenorėsiu gaminti? Kodėl turiu daryti tai, ko nenoriu?

— Nes visi darome. Tavo laimei, kitą savaitę man padės kitas,

o tu galėsi tvarkyti namus. Apibarstyk tas bulves prieskoniais, kad galėtume paskrudinti ant kepsninės. Žoleles jau susmulkinau.

— Gerai, puiku.

Ji mokėjo atskirti krapus. Dar reikia alyvuogių aliejaus, žolelių, druskos ir pipirų. Žinojo, kad aliejaus ir prieskonių yra, nes mama su ragana iš gretimo ūkio atrinko tris akrus ir užbūrė, paversdamos tropikais. Ten pasodino alyvmedžių, *Piper nigrum*, kad turėtų pipirų, kavos pupelių, bananmedžių. Figų ir datulių.

Tėvas su kaimynais sukonstravo presą aliejui, džiovyklas vaisiams. Visi triūsė kartu, visiems iš to buvo nauda. Ji tai žinojo.

Ir vis dėlto.

— Gal jau paimk šitą ir eik pasakyti tėčiui, kad pradėtų kepti vištą?

Nenusikračiusi niūrios nuotaikos Felona išdrožė iš namo. Leina žiūrėjo į dukterį apsiniaukusiomis mėlynomis kaip vasaros dangus akimis. Galvojo: artinasi ne viena audra.

Jie vakarieniavo lauke prie didelio stalo, kurį sumeistravo tėvas, iš spalvingų lėkščių, pasidėję ryškiai mėlynų servetėlių, pasistatę lauko gėlių puokšteles. Jos mamai patiko gražiai serviruoti stalą. Ji leido Etanui pūstelėjimu uždegti žvakes, nes tai jį visad prajuokindavo. Felona šlumstelėjo šalia mažojo brolio. Šis nebuvo tokia rakštis subinėje kaip Kolinai ar Trevisai.

Tiesa, jam vos šešeri. Irgi bus toks.

Saimonas nuo saulės nušviesėjusiais rudais plaukais atsisėdo į savo vietą ir nusišypsojo Leinai.

— Atrodo nuostabiai, mieloji.

Leina kilstelėjo savo pačių spausto vyno taure.

— Pagarba grilio meistriui. Esam dėkingi, — pridūrė, dirstelėdama į dukterį, — už maistą, kurį išauginame ir pagaminome savo rankomis. Tikimės sulaukti dienos, kai niekas neliks alkanas.

— Aš dabar alkanas! — paskelbė Kolinai.

— Tada dėkok, kad yra maisto ant stalo, — Leina padėjo ant jo lėkštės vištos kulšelę — jo mėgstamiausią.

— Aš tėčiui padėjau kepti, — pareiškė Kolinas, kraudamasis sau bulvių, daržovių ir ką tik išaižytą kukurūzo burbuolę, — todėl nepadėsiu suplauti indų.

— Nieko nebus, sūnau, — tarė Saimonas pildydamas Treviso lėkštę, kol Leina krovė maisto Etanui.

Kolinas pamosavo kulšele prieš suleisdamas į ją dantis. Iš tėvo paveldėjo akis, tas šviesiai rudas, tviskančias tai žaluma, tai auksu; plaukai, tamsėlesni už mamos, vasarą nublukdavo. Kaip paprastai, gaurai stovėjo stati ir nesileido sutramdomi.

— Aš skyniau kukurūzus.

Trevisas, ramiai kemšantis vakarienę, bakstelėjo Kolinui.

— Abu rinkome.

— Neprasminga.

— Nori pasakyti, *neraikšminga*, — pataisė Saimonas. — Bet taip nėra.

— Aš surinkau didžiąją dalį. Turite įskaityti.

— Gal užuot galvojęs apie indus, kuriuos turėsi suplauti, valgyk kukurūzą, — pasiūlė Leina, padėdama Etanui tepti sviestą ant burbuolės.

— Laisvoje visuomenėje visi turi po balsą.

— Tau nepasisekė, nes gyveni ne laisvoje visuomenėje, — Saimonas bakstelėjo į šoną Kolinui, tas iššiepė dantis.

— Kukurūzai gardūs! — pareiškė Etanas, energingai kibdamas į burbuolę, nors ir graužė be priekinių pieninių dantų. Jo akys buvo mėlynos kaip mamos, plaukai šviesūs, o būdas irgi toks pat šviesus.

— Galbūt aš balotiruosi į prezidentus, — neatlyžo Kolinas, kurio niekas nesugebėdavo atgrasinti. — Būsiu Sviftų ūkio ir kooperatyvo prezidentas. Vėliau kaimo. Pavadinsiu jį Kolinviliumi, ir man daugiau nereikės plauti indų.

— Niekas už tave nebalsuos, — pareiškė Trevisas, toks panašus į brolių, kad galėjo būti palaikytas dvyniu.

— Aš balsuosiu už tave, Kolinai!

— O jeigu ir aš balotiruosiuosi į prezidentus? — paklausė Etano Trevisas.

— Tada balsuosiu už jus abu. Ir Feloną.

— Palikite mane ramybėje, — atšovė Felona, knebinėdama maistą savo lėkštėje.

— Gali balsuoti tik už vieną asmenį, — paaiškino Trevisas.

— Kodėl?

— Todėl.

— Nes tai kvaila.

— Visas šis pokalbis kvailas, — mostelėjo ranka Felona. — Negali tapti prezidentu, nes, net jeigu ir būtų valdymo struktūra, tu per mažas ir per kvailas.

— Aš ne kvailesnis už tave, — atkirto Kolinai, — ir užaugsiu. Panorėjęs galiu tapti prezidentu. Galiu tapti kuo tik užsimanęs.

— Sapnuose, — šyptelėjo Trevisas.

Ir užsidirbo spyrį po stalu, į kurį mielai atsakė.

— Prezidentas yra vadas, o vadas veda.

Kai Felona pašoko ant kojų, Saimonas žiojosi sulaikyti, nutildyti kivirčą, bet sugavo Leinos žvilgsnį.

— Tu nieko neišmanai apie vadovavimą.

— O tu nieko neišmanai apie nieką, — atšovė Kolinai.

— Aš žinau, kad vadas nepuola vadinti vietovių savo vardu. Aš žinau, kad vadas turi būti atsakingas už žmones, rūpintis, kad jie turėtų maisto ir namus, jis sprendžia, kas eina kariauti, kas gyvena ir miršta. Žinau, kad vadas turi kovoti, gal net žudyti.

Kai Felona tūždavo, aplinkui ją mirguliudavo piktos raudonos kibirkštys.

— Vadas yra tas, į kurį visi pasisuka laukdami atsakymo, net kai nėra ką atsakyti. Kurį visi kaltina, jeigu kas nepasiseka. Vadas

privalo atlikti juodžiausią darbą, net jeigu reiškia, kad reikia suplauti prakeiktus indus.

Ji nudrožė sau, vilkdama paskui save į namus piktą šviesą. Ir užtrenkė duris.

— Kodėl ji elgiasi kaip vaikėzas? — griežtai paklausė Kolinas. — Kodėl ji tokia pikta?

Etanas su ašaromis akyse pasisuko į mamą.

— Ar Felona ant mūsų pyksta?

— Ne, mažuli, ji tik išvesta iš pusiausvyros. Leisime jai pabūti vienai, gerai? — tarė ji ir pasisuko į Saimoną. — Jai reikia erdvės. Ji atsiprašys, Kolinai.

Tas tik patraukė pečiais.

— Aš galėsiu būti prezidentu, jei norėsiu. Ji nėra pasaulio valdovė.

Leinai suskaudo širdį.

— Ar minėjau, kad desertui iškepiau persikų pyragą? — Pyragas, žinojo, yra garantuotas būdas pakelti berniukams nuotaiką. — Žinoma, gaus tik ištuštinęs savo lėkštę.

— Žinau gerą būdą, kaip nuo pyrago nepriaugti svorio. — Saimonas vėl ėmė valgyti kartu su Leina. — Pažaisim krepšinį.

Ant daržinės sienos jis pritvirtino lanką, įrengė pusę aikštelės, ir krepšinis tapo jo ir berniukų mėgstamiausiu laisvalaikio leidimo būdu.

— Noriu būti tavo komandoje, tėti!

Saimonas plačiai nusišypsojo Etanui ir pamerkė akį.

— Sutriuškinsim varžovus, čempione.

— Na jau ne, — kibo į vakarienę Kolinas, — laimėsime mes su Trevisu.

Trevisas pažvelgė į mamą, sulaukė jos žvilgsnį. Jis žino, pamanė Leina. Žino ir Kolinas, netgi įniršęs ir per pyktį pamiršęs. Jų sesuo nėra pasaulio valdovė, bet neša ant savo pečių jo svorį.